

IN DE BOEIEN

Geen menselijke verhouding, hoe warm en innig ook, geeft het geluk; geen eenzaamheid, hoe koud en hard ook, verbiedt het geluk en menige eenzame, die zijn Zelf vond, is rijker aan geluk dan zij, die in twee- of meereenheid het leven doorwandelen. NELLIE VAN KOL.

WAT HIJ GEDAAN HEEFT? . . . .

Of hij een staatsgevaarlijk man was in zijn tijd — een oproerkraaijer — een brandstichter — een moordenaar?

Ge betwijfelt het: deze man heeft geen boeventronie. Hij heeft een denkerskop; iets geniaals licht uit die oogen.

Deze man bezat een ongeëvenaarden moed, een durf, een wilskracht, een volharding als weinigen.

En nu is hij uitgeschakeld — alleen gezet — opgesloten — ijzeren banden ringen om zijn polsen; een zware keten verbindt die banden. Hij zit in een hok, onder in een schip, waar men misdadigers bewaart, totdat het Recht hun vonnis zal hebben geformuleerd.

Nu is, wat ge hier ziet, heel gewoon in deze wereld. Een genie in de boeien — een baanbreker in de boeien — een talent in de boeien — een apostel in de boeien — op zich zelf behoeft dit geen verwondering te wekken. Dit hoort er zoo bij. Wat we hier zien, kunnen we dagelijks zien. We kunnen er van lezen in de krant. Het is geschiedenis, in de kleine wereld en in de groote wereld. Want — onze illustratie laat er alles niet van zien, alleen maar den buitenkant. Die keten mag zwaar zijn, zóó zwaar, dat de linkerhand hem optilt en vasthoudt — de voeding mag sober zijn: water en brood — de omgeving mag eng zijn: een hok in het onderschip — dat is nog het ergste niet.

Deze gevangene is niet bang voor ontbering. Hij heeft meer dan eens den dood vlak bij zich gezien. Deze man, al is hij neergestooten van een hooge plaats in de diepte, vindt dit niet het ergste, dat hij opgezonden wordt naar het gerecht in het moederland. Het leed, dat hij ondergaat, ligt dieper; wat hij doormaakt, weegt zwaarder dan de ijzeren ketting, die hij dragen moet.

Hier is oppervlakkige miskenning van wezenlijke verdienste — wanneer was miskenning niet oppervlakkig? — Hier is ook schuld, ja — eigen schuld, die plagen kan, gesteld, dat de man er iets van beseft heeft in heldere oogenblikken — maar hier is allereerst het negeeren van een persoonlijkheid; een opblazen van onvoorzichtigheid en tekort tot grof onrecht, een gelooven van lasterpraat, een vergeten van een werk van wereldhistorische waarde, die de oorzaken zijn van deze ellende.

Een groot man in de boeien, omdat hij groot was en omdat de jaloezie deze grootheid niet kon uitstaan.

Een groot man in de boeien, omdat hij verantwoordelijk werd gesteld voor ondervindingen, waarvoor hij de verantwoordelijkheid nooit kon dragen.

Een groot man in de boeien, omdat de kleine menschen geen goud delven konden in het land, dat hij had ontdekt.

Hij, Christophorus Columbus. Ja, dat is Columbus, de ontdekker van Amerika.

Wat doet het er toe, dat hijzelf nooit geweten heeft, dat zijn ondernemingsgeest de perspectief van een nieuwe wereld had geopend! Wat beteekent het, dat hij meende bereikt te hebben, wat niet bereikt was!

Columbus staat tóch aan het begin eener nieuwe periode in de wereldgeschiedenis. Hij is voorbarig

geweest en onvoorzichtig; hij miste vaak den tact in zijn bestuur der ontdekte gebieden; hij deed misstappen — maar moest hij daarom in de boeien!

Ik weet wel, dat dit bevel tenslotte gegeven was door één man, door Bovadilla, die na Columbus' derden tocht, als gevolmachtigde der Spaansche regeering naar de nieuwe wereld gezonden was, om de klachten die het Spaansche hof bereikt hadden, te onderzoeken.

En na te hebben aangehoord alle beschuldigingen, die men tegen den regent inbracht, vaardigde hij zijn bevel uit: Columbus moest in de boeien en aan boord gebracht. Als gevangene moest hij terug naar Spanje. En zoo zien we hem hier, in zijn hok. De kapitein wilde hem van de boeien bevrijden, maar Columbus bedankte voor de gunst. Hij wilde in boeien naar Spanje. Daar zou hij zich verdedigen met de ketting aan de handen. Als hij staan zal voor den vorst en de vorstin — als hij ze toonen zal de ijzeren banden, dan zullen ze tevens zien de kleinheid en wreedheid van Bovadilla.

En wat gebeurt nu? Als Columbus voor Ferdinand en Isabella staat, breekt de koningin in schreien uit. En overal is verontwaardiging om wat Bovadilla den grooten man had aangedaan. Men schaamt zich den naam Spanjaard. En Bovadilla wordt afgezet.

Maar Columbus heeft toch het leed der miskenning doorgestaan en hij werd ook niet in zijn waardigheid hersteld.

Columbus in de boeien.

Als hij daar zit, eenzaam in zijn enge gevangenis, trekt een reeks levensbeelden zijn ziel voorbij.

In zulke tijden herinnert men zich zijn jeugd. Hij zag zich weer als leerjongen aan 't weefgetouw bij zijn armen vader in Genua. Op zijn een-en-twintigste jaar aan boord. Het klotsen der golven kende hij al zoolang; hoeveel zeetochten had hij al meegemaakt: de heele bekende wereld had hij afgereisd. Hij zag zich weer te Lissabon. Lissabon kende hij zoo goed. Acht jaren had hij er gewoond en gedurende dezen tijd geografie en astronomie bestudeerd. Daar had hij zich ontwikkeld tot een wetenschappelijk zeeman. Daar was zijn voornemen gerijpt om al westwaarts varende Azië te bereiken. Het was meer dan een droom: het was een program, en de uitvoerbaarheid kon wetenschappelijk bewezen.

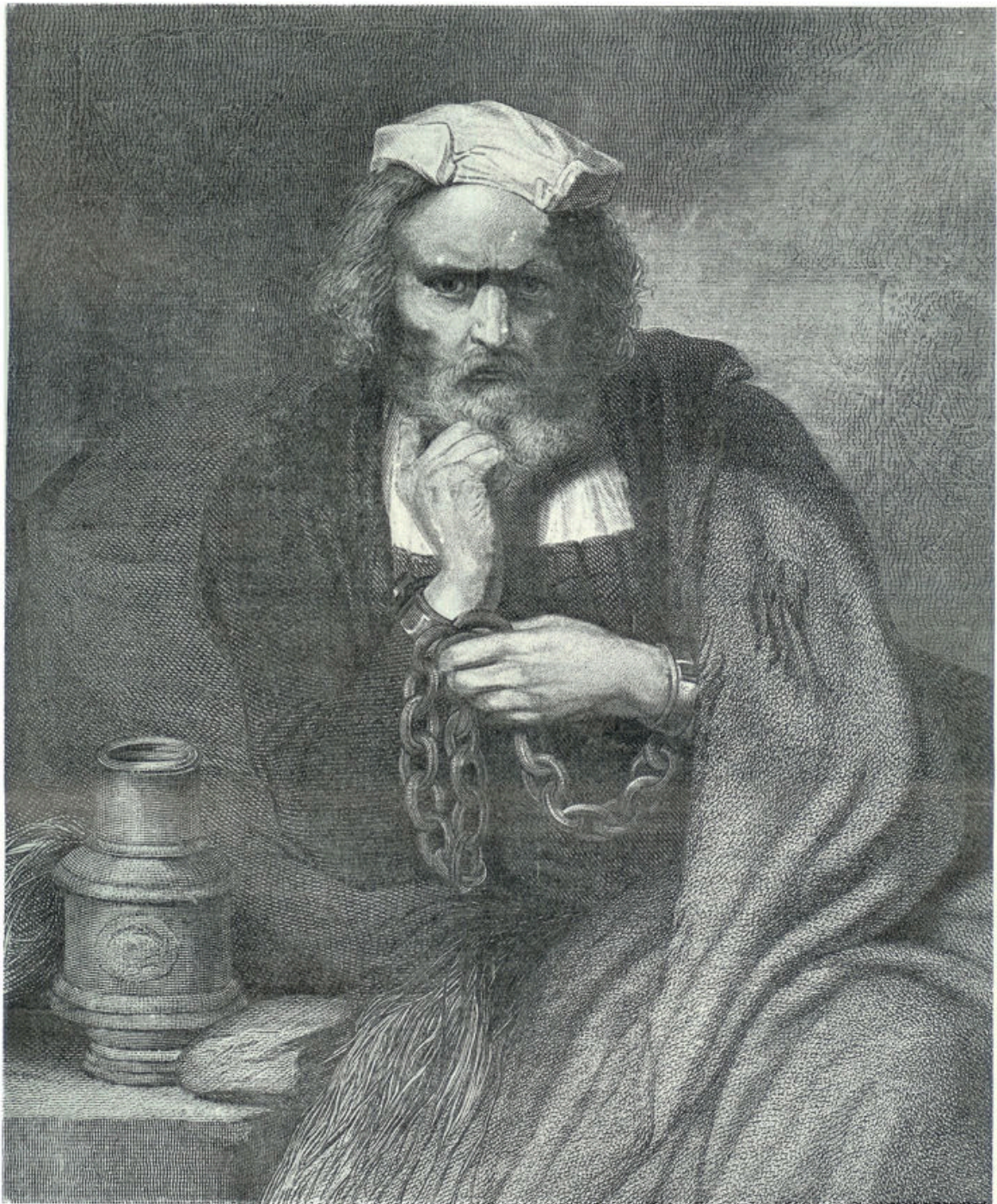
Hij doorleefde weer de teleurstelling, toen de Portugeesche regeering dit plan afwees. Zij had alle aandacht voor de ontdekkingsstochten langs Afrika naar Indië. En hij doorleefde de weelde, die hij genoot, toen, nadat de universiteit van Salamanca zijn plannen gunstig had beoordeeld, en de prior van het klooster La Rabida bij Palos hem geïntroduceerd had bij koningin Isabella, deze met ingespannen aandacht naar hem luisterde.

Hij zag zijn klein eskader van drie schepen uitvaren; en na hoop en vrees brak het uur aan, dat hij de banier van Kastilië zwaaide boven het eiland, dat hij had ontdekt.

Nog hoorde hij den storm gieren in het want op de terugreis; in gevaar van schipbreuk schreef hij zijn verhaal op perkament, duizend dukaten belovend aan wie het brengen zou aan het Spaansche hof.

Nog trilde hij van aandoening bij het denken aan het gejuich, waarmee Spanje hem begroette. Naast den koning reed hij door Barcelona. Maar daarna ging het in dalende lijn. Na den tweeden tocht was de ontvangst koel geweest: de reisgenooten brachten geen goud van beteekenis mee.

Naar een oude staalgravure

En tijdens den derden keerde de volksgunst. Columbus' regentschap voldeed niet aan de verwachtingen. Hij bleek geen regeeringstalent te bezitten, dat moeilijkheden kon overwinnen. De jaloezie smeedde in de duisternis haar plannen. De grieven bereikten het hof van Ferdinand. Een onderzoek was noodzakelijk.

Bovadilla — de boeien — de scheepschel . . .

En toen gebeurde wat al zoo vaak gebeurd was en wat nog dikwijls gebeuren zou: in den naam van het recht werd schandelijk onrecht gepleegd. De straf was niet evenredig aan het kwaad. Omdat de schijn tegen hem was, geloofden velen aan zijn schuld, zooals die door zijn vijanden was vergroot.

Columbus in de boeien.

Maar — als de kapitein deze wil losmaken weigert hij. En in deze weigering genoot hij zijn levensgeluk. De eenzaamheid was koud en hard. Maar zij vernietigde niet de rust in zijn gemoed. Hij vroeg niet naar medelijden, maar naar rechtvaardigheid.

A. L. v. H.

De plaats, waar Jezus gedoopt is.

TEEKENEN DER TIJDEN

„De laatste ure”

„KINDERKENS, HET IS DE LAATSTE URE; EN gelijk gij geleerd hebt, dat de Antichrist komt, zoo zijn ook nu vele antichristen geworden, waaruit wij kennen, dat het de laatste ure is.”

Eeuwen geleden werd dit woord door den grijzen apostel Johannes geschreven in zijn eersten brief, die niet een persoonlijk karakter draagt, dus niet aan bepaalde, met name genoemde personen, gericht werd, maar van algemeene strekking is.

Dit woord van Johannes moet ons wel voor de aandacht komen, als we van een in Duitschland en daarbuiten zoo bekend persoon, we noemen liever den naam niet, om daarvoor te laten uitkomen, dat het ons niet om den persoon maar om de zaak gaat, lezen, dat hij het zich een eere acht een antichrist te worden genoemd. *) Hij heeft dezen naam van zijn tegenstanders ontvangen — intusschen een zéér onverstandige manier van doen van deze tegenstanders, niet navolgenswaard ook, omdat we tenslotte over het wezen van den mensch het oordeel moeten overlaten aan God, die de harten kent, en de geesten weegt! — en in plaats van daarover boos, of geërgerd, of bedroefd te zijn, is hij er mede ingenomen. Hij acht het zich, we herhalen het nog eens, een eere! Dat is wel een zéér teékenende uitdrukking!

In zijn eigen blad heeft de bedoelde zich als volgt uitgelaten: „De naam Antichrist is een eere naam voor allen, die die onheilvolle leer (van het Christendom) voor zich en voor hun volk verwerpen en het volk weder wijs, sterk en edel en daarmee ook weder vrij maken willen om zóó tot een nieuwe generatie te komen.”

In plaats van de prediking van het Christendom een boodschap des heils te achten, spreekt de aldus betitelde van „een onheilvolle leer.”

Hoe fel moet in dat hart de haat wel zijn tegen God en tegen Christus, als deze zóó blind maken kan voor de gezegende uitwerking en vruchten van het Christendom! Heeft het niet het gelaat der aarde veranderd? Heeft het niet in zachten glans van barmhartigheid geschreven over de noodlottige gevolgen der zonde? Heeft het niet miljoenen gelukkig gemaakt?

En dan zóó te spreken!

Ja, we leven wel in „de laatste ure,” waarover eeuwen terug de geïnspireerde schrijver van het Evangelie en de Openbaring in zijn brief gesproken heeft.

J. T.

*) Dr H. M. A. v. d. Valk, predikant te Rotterdam, heeft aan dezen Duitscher een open brief geschreven, waarin hij aantoonde, dat door het aannemen van dien naam wel duidelijk blijkt, dat men hoege-naamd niets begrijpt van den inhoud van den Bijbel in het algemeen, en van de teekening van den antichrist in het bijzonder.

OUD EN NIEUW BIJ DE JORDAAN

DOOR PROF. DR. JOH. DE GROOT

WIE IETS OVER DE JORDAAN VERTELT, heeft het oor van alle Bijbellezers. Meermalen toch wordt deze in menig opzicht zoo merkwaardige rivier in de Heilige Schrift genoemd, in het Oude Testament in velerlei verhalen, in het Nieuwe Testament in de geschiedenis van Johannes den Dooper; hier vond deze boetprediker wat hij behoefde: stille eenzaamheid met God, en water om de menschen, zelfs den Heere Jezus, te doopen. „En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag den Geest Gods neder dalen, gelijk een duive, en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, in welken Ik Mijn welbehagen heb.” Deze bekende woorden uit het Evangelie van Mattheüs verplaatsen ons naar de Jordaan.

Is het een wonder, dat de plek, die de overlevering aanwijst als de doopplaats van den Heere Jezus, jaarlijks door duizenden en duizenden wordt bezocht? Het is goed daar te toeven en daar bovenstaande woorden uit de Schrift te lezen en te overdenken. Velen, vooral uit de Grieksch-Katholieke kerk laten zich daar doopen, en reizigers uit West-Europa en Amerika nemen dikwijls water van die plaats mede om er in hun vaderlandsche kerk mede te laten doopen. Zoo heb ik nog een fleschje Jordaanwater in mijn bezit, wel niet door mij-zelf ter plaatse opgeschept, doch mij ten geschenke gegeven door iemand uit Den Haag. Ik moet bekennen, dat ik het nog nooit heb gebruikt of laten gebruiken.

Met dit artikel is het echter niet mijn bedoeling u naar die doopplaats te brengen, noch u de schoonheid van de oevers der Jordaan in de omgeving van Jericho te laten bewonderen; ik wil u op eenige oude en nieuwe dingen wijzen in de buurt van deze rivier.

Eerst twee oude dingen en wel zéér oude.

Ieder kent uit het verhaal van Jozua den naam *Gilgal*, een plaatsje bij Jericho. Er zijn in het Oude Testament nog andere plaatsen van dien naam, maar de bekendste is die uit het verhaal van Jozua en den intocht; daar waren de Israëlieten gelegerd, voordat ze Jericho gingen belegeren en daar richtte Jozua twaalf steenen op na den doortocht door de Jordaan.